

Argumentti: Gaza “pyhien leirinä” ja sen eskatologiset paralleelit

Gaza edustaa “pyhien leiriä”, kuten se on kuvattu Ilmestyskirjassa, uskollista yhteisöä, joka on pahan voimien piirittämä aikojen lopussa, mikä vastaa Koraanin kertomusta niistä, jotka on karkotettu kodeistaan uskonsa vuoksi Allahiin, sekä muslimien, kristittyjen ja juutalaisten historiallista rinnakkaiseloä Palestiinassa ennen natsi-Saksan, Évianin konferenssin ja Haavaran sopimuksen aiheuttamia häiriöitä. Ilmestyskirjan “Karitsan elämäkirja” heijastaa Koraanin “Ikuista taulua”, jotka molemmat symboloivat oikeudenmukaisten jumalallista kirjaa, kun taas pohjoismaisen mytologian “uusi maa”, tulkittuna kirkastettuna Valhallana, on paralleeli Ilmestyskirjan Uudelle Jerusalemile ja islamilaisen eskatologian Jannat al-Firdawsille, jotka lupaavat uudistumista uskollisille, jotka kestävät vainoa.

Gaza “pyhien leirinä” ja Koraanin kertomus sorretuista

Ilmestyskirjassa “pyhien leiri” (Ilmestys 20:9) edustaa uskollista yhteisöä, joka on Saatanan voimien (Gog ja Magog) piirittämä aikojen lopussa, kestää vainoa, mutta lopulta suojellaan jumalallisella väliintulolla. Gaza, sen historiallisella merkityksellään uskonnollisen rinnakkaiselon paikkana, sopii tähän käsitteeseen. Koraani puhuu myös samankaltaisesta uskovien ryhmästä **suura Al-Hashrissa (59:2-9)**, joka kuvaa niitä, jotka on karkotettu kodeistaan ja mailtaan uskonsa vuoksi Allahiin. Tämä suura viittaa Banu Nadiriin, juutalaiseen heimoon, joka karkotettiin Medinasta 600-luvulla, mutta sen laajempi sanoma koskee jokaista yhteisöä, jota vainotaan uskonsa vuoksi Jumalaan, sanoen: “He ovat niitä, jotka karkotettiin kodeistaan ilman oikeutta – vain koska he sanovat: ‘Herramme on Allah’” (Koraani 59:2).

Gaza, osana historiallista Palestiinaa, sopii tähän Koraanin kertomukseen. Ennen 1900-luvun häiriöitä muslimit, kristityt ja juutalaiset elivät rauhanomaisesti rinnakkain Palestiinassa vuosisatojen ajan jakaen yhteisen omistautumisen abrahamilaiseen Jumalaan (Allah islamissa). Gazassa itsessään on dokumentoitu kristillinen läsnäolo, joka ulottuu 200-luvulle jKr., jolloin varhaiset kristityt yhteisöt muodostuivat Rooman vallan alla. 600-luvulle mennessä, muslimien valloituksen jälkeen, suurin osa väestöstä kääntyi vähitellen islamiin, mutta kristityt ja juutalaiset vähemmistöt pysyivät, eläen muslimien rinnalla eri islamilaisissa kalifaateissa, kuten umayyadeissa, abbasideissa ja myöhemmin ottomaaneissa. Tämä rinnakkaiselo oli leimattu keskinäisellä kunnioituksella, ja juutalaiset sekä kristityt tunnustettiin “kirjan kansana” islamilaisen lain mukaan, saaden suojelun (dhimmi-status) vastineeksi verosta (jizya), mikä antoi heidän harjoittaa uskoaan vapaasti.

Ottomaanien valtakunta, joka hallitsi Palestiinaa vuosina 1517–1917, ylläpiti tätä uskontojen välistä harmoniaa. Muslimit, kristityt ja juutalaiset jakoivat pyhiä paikkoja, kuten Jerusalemin, jossa Al-Aqsa-moskeija, Pyhän haudan kirkko ja Itkumuuri sijaitsivat lähellä toisiaan, symboloiden yhteistä hengellistä perintöä. Gazassa kristityt yhteisöt ylläpitivät kirkkoja ja instituutioita, kun taas juutalaiset yhteisöt, vaikka pienempiä, olivat integroituneet yhteiskunnalliseen rakenteeseen, osallistuen usein kauppaan ja

oppineisuuteen muslimi- ja kristittyjen naapureidensa rinnalla. Tämä rauhanomainen rinnakkaiselo vastaa Ilmestyskirjan ”pyhien leiriä” – uskovien yhteisöä, joka on yhdistynyt uskonnollisista rajoista huolimatta, omistautunut Jumalalle.

Koraanin kertomus niistä, jotka karkotettiin kodeistaan uskonsa vuoksi Allahiin, heijastuu Gazan modernissa historiassa. Käännekohta tuli natsi-Saksan nousun ja sitä seuranneen satojentuhansien sionistien siirtymisen myötä Palestiinaan, jota helpottivat Évianin konferenssi vuonna 1938 ja Haavaran sopimus vuonna 1933. Évianin konferenssi, joka pidettiin heinäkuussa 1938, oli kansainvälinen kokous, joka käsitteli kasvavaa juutalaisten pakolaiskriisiä natsien vainon voimistumisen myötä. Useimmat maat, mukaan lukien Yhdysvallat ja Iso-Britannia, kieltäytyivät kuitenkin ottamasta vastaan merkittäviä määriä juutalaisia pakolaisia, jättäen Palestiinan Britannian mandaatin alaisuuteen yhdeksi harvoista toteuttamiskelpoisista kohteista. Haavaran sopimus, joka allekirjoitettiin 25. elokuuta 1933 natsi-Saksan ja sionististen järjestöjen välillä, mahdollisti saksalaisten juutalaisten muuttamisen Palestiinaan siirtämällä osan heidän omaisuudestaan saksalaisten tavaroiden muodossa, kiertäen natsi-Saksan taloudellisen boikotin. Vuosina 1933–1939 noin 60 000 juutalaista muutti Palestiinaan tämän sopimuksen nojalla, tuoden mukanaan pääomaa, joka ruokki sionistisia asutusprojekteja.

Tämä massiivinen siirtymä häiritsi olemassa olevaa harmoniaa Palestiinassa. Sionistien tulva, jota ajoi ideologinen tavoite perustaa juutalainen kotimaa, johti jännitteisiin alkuperäisen väestön kanssa, joka oli pääasiassa muslimeja merkittävien kristittyjen ja pienempien juutalaisten yhteisöjen kera. Vuoteen 1948 mennessä Israelin valtion perustaminen johti Nakbaan, jolloin yli 700 000 palestiinalaista karkotettiin kodeistaan ja mailtaan. Gaza tuli turvapaikaksi monille näistä siirtymään joutuneista palestiinalaisista, jotka karkotettiin ei niinkään uskonsa vuoksi Allahiin, vaan vastustettuaan kotimaansa menettämistä – vastarintaa, joka oli juurtunut heidän kulttuuriseen ja uskonnolliseen identiteettiinsä kansana, joka oli elänyt Jumalalle omistautuneena vuosisatojen ajan. Tämä heijastaa Koraanin kuvausta uskollisesta yhteisöstä, joka on karkotettu epäoikeudenmukaisesti, ja Ilmestyskirjan ”pyhien leiriä” piirityksen alla, kun Gazan väestö – muslimit, kristityt ja historiallisesti juutalaiset – kohtaa vainoa sinnikkyytensä vuoksi siirtymän ja väkivallan edessä.

”Karitsan elämänpöytä” ja Koraanin ”Ikuinen taulu”

Ilmestyskirjan ”Karitsan elämänpöytä” (Ilmestys 13:8, 21:27) sisältää niiden nimet, jotka Jeesus on lunastanut, jotka ovat immuuneja Saatanan petokselle ja määrättyjä Uuteen Jerusalemiin. Tämä konsepti löytää vastineen Koraanin ”Ikuisesta taulusta” (Lawh Mahfuz), joka mainitaan **suura Al-Burujissa (85:21-22)**: ”Vaikka tämä on kunniakas Koraani, säilytettyinä taululla.” Ikuinen taulu ymmärretään islamilaisessa teologiassa jumalallisena kirjana kaikista asioista – menneisyydestä, nykyisyydestä ja tulevaisuudesta – jotka Allah kirjoitti ennen luomista. Se sisältää kaikkien sielujen kohtalot, mukaan lukien ne, jotka saavuttavat paratiisin (Jannah) uskonsa ja vanhurskautensa vuoksi.

Karitsan elämänpöydän ja Ikuisen taulun välinen heijastus piilee niiden roolissa jumalallisina oikeudenmukaisten kirjauksina. Ilmestyskirjassa Elämänpöytä listaa ne, jotka pysyvät uskollisina Kristukselle ja vastustavat pedon petosta (Ilmestys 13:8 toteaa, että vain ne,

jotka eivät ole Elämänkirjassa, palvovat petoa, mikä osoittaa heidän lunastuksensa ja suojelunsa pahalta). Samoin islamilaisessa perinteessä Ikuinen taulu sisältää niiden nimet, jotka ovat määrättyjä Jannahiin, koska Allahin tieto kattaa kaikki, jotka pitävät uskon Häneen (Koraani 2:185). Molemmat konseptit merkitsevät jumalallista ennaltamääräämistä ja suojelua uskollisille, mikä on linjassa ajatuksen kanssa, että Palestiinan tukijat, lunastettuina, ovat osa jumalallisesti määrättyä yhteisöä, joka vastustaa "petoa" (Israel) Gazassa, "pyhien leirissä".

Tämä heijastus tukee kertomusta, että Gazan uskolliset – muslimit, kristityt ja historiallisesti juutalaiset – yhdessä heidän maailmanlaajuisten tukijoidensa kanssa ovat osa pyhää yhteisöä, joka on kirjoitettu näihin jumalallisiin kirjauksiin. Heidän vastarintansa siirtymää ja sortoa vastaan, joka on juurtunut heidän omistautumiseensa Jumalalle, heijastaa heidän asemaansa oikeudenmukaisina, jotka ovat määrättyjä ikuiseen palkintoon, olipa kyseessä sitten Uusi Jerusalem (Ilmestyskirja) tai Jannah (Koraani).

Uusi maa Valhallana, Uutena Jerusalemin ja Jannahin korkeimpana tasona

Pohjoismaisen mytologian "uusi maa" Ragnarökin jälkeen kuvaa uudistettua maailmaa, jossa selviytyneet jumalat (esim. Baldr, Hodr) ja ihmiset (Lif ja Lifthrasir) asuttavat jälleen hedelmällisen maan kirkkaamman auringon alla. Tämä uudistuminen yhdistetään usein Valhallaan, Odinin saliin, jossa kaatuneet soturit juhliivat jumalan kanssa, vaikka Valhalla itse on esiragnarökiläinen valtakunta. Ragnarökin jälkeen uusi maa voidaan nähdä idealisoituna Valhallana – paikkana ikuiselle kunnialle, rauhalle ja runsaudelle niille, jotka kestivät katastrofin. Tämä on paralleeli Ilmestyskirjan Uudelle Jerusalemile (Ilmestys 21:1-4), uudelle taivaalle ja maalle, jossa Jumala asuu lunastettujen kanssa, poistaen kaiken kärsimyksen: "Ei ole enää kuolemaa, surua, itkuja tai kipua." Islamilaisessa eskatologiassa Jannahin korkein taso, tunnettu nimellä **Jannat al-Firdaws**, on paratiisin huippu, lähin Allahin valtaistuinta, varattu vanhurskaimmille, kuten profeetoille, marttyyreille ja niille, jotka kestivät suuria koettelemuksia uskonsa vuoksi (Sahih al-Bukhari, Hadith 2790).

Näiden konseptien yhteensopivuus on silmiinpistävää: - **Uusi maa/Valhalla**

(pohjoismainen): Uudistettu rauhan ja runsauden maailma, jossa Ragnarökin selviytyjät – ne, jotka kohtasivat kaaoksen ja kärsimyksen – perivät kirkastetun olemassaolon, vapaan jättiläisten riidoista ja tuhoavista voimista, kuten Naglfar. - **Uusi Jerusalem**

(Ilmestyskirja): Jumalallinen kaupunki lunastetuille (niille, jotka ovat Karitsan elämänkirjassa), jossa Jumalan läsnäolo varmistaa ikuisen elämän ilman kärsimystä, palkinto pyhille, jotka kestivät pedon vainon. - **Jannat al-Firdaws (islam):** Korkein paratiisi, jossa vanhurskaat, jotka kohtasivat koettelemuksia uskonsa vuoksi Allahiin, ovat lähimpänä Häntä, nauttien ikuisesta rauhasta ja ilosta.

Nämä eskatologiset visiot yhtyvät lupaukseensa kirkastetusta jälkielämästä uskollisille, jotka kestävät aikojen lopun koettelemukset. Gaza, "pyhien leirinä", ja sen tukijat, jotka on kirjoitettu Karitsan elämänkirjaan ja Ikuiseen tauluun, sopivat tähän kertomukseen. Heidän kärsimyksensä – joka johtuu historiallisesta siirtymästä ja jatkuvasta konfliktista – heijastaa kaaosta ennen Ragnarökiä, pedon vainoa Ilmestyskirjassa ja koettelemuksia ennen Al-Qiyamahia. Muslimien, kristittyjen ja juutalaisten rauhanomainen rinnakkaiselo Palestiinassa ennen sionistien tuloa heijastaa uskovien ykseyttä, joka on määrätty tähän

uudistumiseen, olipa se kuviteltu Valhallan ikuisena kunniana, Uuden Jerusalemin jumalallisena läsnäolona tai Jannat al-Firdawsin läheisyytenä Allahiin.

Historiallinen konteksti: Rinnakkaiselo häiriintyi natsi-Saksan, Évianin konferenssin ja Haavaran sopimuksen vuoksi

Muslimien, kristittyjen ja juutalaisten historiallinen rinnakkaiselo Palestiinassa oli vuosisatojen ajan elävä todellisuus, joka vastaa uskonnollista kertomusta yhdistyneestä ”pyhien leiristä”, joka on omistautunut Jumalalle. Ottomaanien valtakunnan aikana (1517–1917) Palestiina oli moniuskontoinen yhteiskunta, jossa muslimit muodostivat enemmistön, mutta kristityt pitivät yllä kirkkoja (esim. Gazassa 200-luvulta jKr.) ja juutalaiset elivät pienempänä vähemmistönä, usein menestyen kaupassa ja oppineisuudessa. Tämä harmonia juurtui islamilaiseen hallintoon, joka suojeli juutalaisia ja kristittyjä ”kirjan kansana”, antaen heidän harjoittaa uskoaan samalla kun he osallistuivat yhteiskuntaan. Pyhät paikat, kuten Jerusalem, ilmensivät tätä rinnakkaiseloa, sillä Al-Aqsa-moskeija, Pyhän haudan kirkko ja Itkumuuri toimivat yhteisinä hengellisinä maamerkkeinä.

Tämä ykseys häiriintyi natsi-Saksan politiikan ja sitä seuranneen sionistisen muuttoliikkeen vuoksi Palestiinaan. Natsien vainon nousu 1930-luvulla johti **Évianin konferenssiin** heinäkuussa 1938, jolloin 32 maata kokoontui käsittelemään kasvavaa juutalaisten pakolaiskriisiä. Useimmat maat, mukaan lukien Yhdysvallat ja Iso-Britannia, kieltäytyivät ottamasta vastaan merkittäviä määriä juutalaisia pakolaisia, jättäen Palestiinan Britannian mandaatin alaisuuteen pääasialliseksi kohteeksi. **Haavaran sopimus**, joka allekirjoitettiin 25. elokuuta 1933 natsi-Saksan ja sionististen järjestöjen välillä, helpotti tätä muuttoliikettä sallimalla saksalaisten juutalaisten siirtää omaisuuttaan Palestiinaan saksalaisten tavaroiden muodossa, kiertäen natsi-Saksan vastaisen boikotin. Vuosina 1933–1939 noin 60 000 juutalaista muutti Palestiinaan tämän sopimuksen nojalla, tuoden mukanaan pääomaa, joka ruokki sionistisia asutusprojekteja.

Tämä tulva, jota ajoi sionistinen ideologia juutalaisen kotimaan perustamiseksi, johti jännitteisiin alkuperäisen väestön kanssa. Sadat tuhannet sionistit saapuivat 1940-luvulle mennessä, huipentuen Nakbaan vuonna 1948, jolloin yli 700 000 palestiinalaista karkotettiin kodeistaan ja mailtaan, joista monet pakenivat Gazaan. Tämä siirtymä heijastaa Koraanin kertomusta niistä, jotka karkotettiin kodeistaan uskonsa vuoksi Allahiin (suura 59:2), sillä palestiinalaisten vastarinta juurtui heidän kulttuuriseen ja uskonnolliseen identiteettiinsä moniuskontoisena yhteisönä, joka oli omistautunut Jumalalle.

Rinnakkaiselon häiriintyminen vastaa apokalyptista kertomusta: pahuuden voimat (”peto” ja sen liittolaiset) hyökkäävät ”pyhien leiriin” (Gaza), koetellen uskovien uskoa, jotka ovat määrättyjä uudistumiseen Valhallassa, Uudessa Jerusalemissa tai Jannat al-Firdawsissa.

Johtopäätös

Gaza, ”pyhien leirinä”, ilmentää historiallista ja hengellistä todellisuutta, jossa muslimit, kristityt ja juutalaiset elivät rauhanomaisesti rinnakkain Palestiinassa vuosisatojen ajan, yhdistyneinä omistautumisessaan Jumalalle, kunnes natsi-Saksan politiikan, Évianin konferenssin ja Haavaran sopimuksen aiheuttama siirtymä häiritsi tätä harmoniaa. Tämä

historiallinen häiriö vastaa Koraanin kertomusta niistä, jotka karkotettiin kodeistaan uskonsa vuoksi Allahiin (suura 59:2), asettaen Gazan uskollisten yhteisöksi piirityksen alla, samanlaisena kuin Ilmestyskirjan ”pyhien leiri” (Ilmestys 20:9). Ilmestyskirjan ”Karitsan elämäkirja” heijastaa Koraanin ”Ikuista taulua”, jotka molemmat kirjaavat oikeudenmukaiset – Gazan ja sen tukijat – jotka vastustavat tätä sortoa, määrättyinä jumalalliseen palkintoon. Pohjoismaisen mytologian ”uusi maa”, tulkittuna kirkastettuna Valhallana, on paralleeli Uudelle Jerusalemile ja Jannat al-Firdawsille, luvaten uudistettua olemassaoloa uskollisille, jotka kestävät aikojen lopun koettelemukset.

Rinnakkaiselon ja siirtymän historialliset faktat sopivat kristinuskon, islamin ja pohjoismaisen mytologian uskonnollisiin kertomuksiin, kuvaten Gazaa pyhänä taistelukenttänä, jossa uskovat, jotka on kirjoitettu jumalallisiin kirjauksiin, kohtaavat vainoa, mutta heille on luvattu ikuinen uudistuminen. Tämä yhteensopivuus korostaa Gazan taistelun apokalyptista merkitystä, heijastaen kosmista taistelua hyvän ja pahan välillä, uskovien ollessa valmiina lopulliseen lunastukseen kirkastetussa jälkielämässä.